

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 15418

гр. София, 10.04.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 156 СЪСТАВ, в закрито заседание на десети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ВАСИЛ В. АЛЕКСАНДРОВ**

като разглежда докладваното от **ВАСИЛ В. АЛЕКСАНДРОВ** Гражданско дело № 20231110161416 по описа за 2023 година

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

гр. София, 10.04.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, II Г. О., 156-ти състав в закрито заседание на десети април през две хиляди двадесет и четвърта година, в състав:

РАЙОНЕН СЪДИЯ: ВАСИЛ АЛЕКСАНДРОВ

като разглежда докладваното от съдия Васил Александров гр. д. № 61416/2023 г. по описа на СРС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 140 ГПК.

Подадена е искова молба от В. Р. К. срещу „Фиера“ ООД, като се твърди, че страните се намирали в трудово правоотношение по силата на трудов договор № 48/11.10.2022 г. с място на работа в МОЛ „Парадайз“ – гр. София за длъжността „Продавач-консултант“. Поддържа, че договорът бил регистриран в НАП по реда на чл. 62, ал. 5 КТ, като след това без да е сключвано допълнително споразумение били регистрирани множество изменения по реда на чл. 62, ал. 5 КТ. Поддържа, че с трудов договор № 50/30.03.2023 г., който имал характер на допълнително споразумение бил преминал на работа на 8-часов работен ден. Навежда доводи, че за постигнати резултати бил награден през м.06.2023 г., като бил изпратен без командировъчно или допълнително споразумение да работи в магазин в к. к. Слънчев бряг – Royal Beach Mall. Излага съображения, че е отишъл и е работил в магазина в к. к. Слънчев бряг, като на 03.08.2023 г., като отишъл на работа бил уведомен, че трябвало да се яви в магазина в гр. София, като му били връчени заповед за прекратяване на трудовото правоотношение № 6/01.08.2023 г., уведомление по реда на чл. 62, ал. 5 КТ и справка за приети и отхвърлени уведомления. Сочи, че бил отказал да ги подпише, като на 03.08.2023 г. бил депозирал по ел. поща заявление, с което изложил несъгласието си за прекратяване на трудовото правоотношение по този начин, като посочил, че също така му се дължали обезщетения по КТ и командировъчни. Твърди, че работодателят също така му бил отказал да му издаде документи във връзка с регистрирането в Бюрото по труда, което станало на 08.08.2023 г. Поддържа, че от Бюрото по труда го били уведомили, че трудовият му договор вече не се водел прекратен. Инвокира доводи, че тъй като не му били изплатени командировъчни, както и трудово възнаграждение за отработените дни през месец август,

както и обезщетението по чл. 224, ал. 1 КТ, бил прекратил трудовото правоотношение на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ, за което бил уведомил работодателя. Развива съображения, че след това ответника се бил активирал, като започнал да изпраща писма и да издава заповеди за налагането на дисциплинарно наказание уволнение, като му указвал и кога можел да получи трудовата си книжка. Твърди, че заповеди № 9/13.09.2023 г. – на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ и № 10/02.10.2023 г. – на основание наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, били незаконосъобразни, поради което следвало да се отменят. Поддържа, че му се дължат парични суми, както следва – сумата от 8307,81 лева – главници за трудови възнаграждения и обезщетения – сумата от 780,00 лева, представляващи дължимо трудово възнаграждение за периода от 02.07.2023 г. до 01.08.2023 г. (в двоен размер), сумата от 780,00 лева – дължимо трудово възнаграждение за м.08.2023 г., сумата от 205,25 лева, представляващи дължимо трудово възнаграждение за м.09.2023 г., сумата от 1320,00 лева, представляващи дължимо обезщетение по чл. 215 КТ, както и сумата от 2340,00 лева, представляващи дължимо обезщетение по чл. 221, ал. 1 КТ, както и сумата от 542,56 лева, представляващи дължимо обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер 16 дни за 2022 г. и 2023 г., както и сумата от 1560,00 лева, представляващи обезщетение за оставане без работа в следствие на незаконното уволнение за периода 09.09.2023 г. до 07.11.2024 г., както и обезщетение по чл. 226, ал. 3 КТ за претърпени неимуществени вреди настъпили от несвоевременното издаване на документи свързани с трудовото правоотношение, както и мораторна лихва върху главниците в размер на 140,86 лева за периода от 20.08.2023 г. до 07.11.2023 г. Прави доказателствени искания за приемането на писмени доказателствени средства, както и за допускане изслушването на заключението на ССЧЕ по задачи формулирани в исковата молба, както и за допускане събирането на гласни доказателствени средства за обстоятелствата свързани с работата му при ответника. Иска заповедите да бъдат отменени, както и да му бъдат присъдени претендираните парични вземания, както и на основание чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ да бъде задължен ответника да поправи основанието за прекратяване на трудовото правоотношение в трудовата книжка.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на исковата молба, с който претенциите се оспорват. Твърди, че между страните е възникнало трудово правоотношение по силата на трудов договор № 48/11.10.2022 г., но условията по същия били многократно променяни във връзка с продължителността на работното време, както и трудовото възнаграждение. Поддържа, че отношенията между страните били обтегнати, поради което на 02.08.2023 г., работодателят бил отправил предложение за прекратяване на трудовия договор по взаимно съгласие, но предложението не било прието, поради което работникът е бил длъжен да продължи да изпълнява трудовите си задължения. Навежда доводи, че работникът не е бил изпълнил задълженията си за явяване на работа в два последователни дни, като последният не се бил явил на работа за периода от 02.08.2023 г. до 04.09.2023 г., което било надлежно констатирано, за което били съставени констативни протоколи. Излага съображения, че до работника е изпратено искане за даването на обяснения, като обосновава, че са правени многократни опити за връчването на искането от куриера, като същият бил разговарял и лично с ищеца, като последният бил уведомен за съдържанието на пратката, но въпреки това не я бил получил, като прави извод, че е спазена рапоредбата на чл. 193 КТ. Твърди, че уволнителната заповед № 9/13.09.2023 г. е била връчена надлежно на ищеца на 02.10.2023 г. чрез ЧСИ. Поддържа, че работодателят бил изпратил с нарочно писмо до ищеца Заповед № 10/02.10.2023 г. за прекратяването на трудовото правоотношение, като в писмото било изрично посочено, че трудовата книжка е оформена, като същата може да се получи от последния в удобно за него време, което писмо било получено от бащата на ищеца на 09.10.2023 г. Сочи, че с нарочно заявление от 20.10.2023 г., ищецът бил поискал трудовата книжка да му се изпрати по куриер, като бил съставен приемо-предавателен протокол от 23.10.2023 г. от който се изяснявало, че трудовата книжка е предадена. Инвокира доводи, че дисциплинарното наказание било правилно наложено.

Аргументира, че в случая трудовото правоотношение не е било прекратено на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ, тъй като не били налице основанията за това, като заявлението изпратено на 07.09.2023 г. било получено от работодателя на 08.09.2023 г., но то не било прекратило действието на трудовия договор, тъй като работодателят не бил в забава по отношение на плащане на каквото и да било вземане от страна на работника или служителя, което обосновава подробно. Навежда доводи, че не отговаря на истината, че не било изплатено обезщетение за командировка по чл. 215, ал. 1 КТ, като в случая служителят не е бил командирован от работодателя, тъй като последния няма обект в к. к. Слънчев бряг. Твърди, че неизплащането на обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ не е основание за прекратяването на трудовото правоотношение по реда на чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ, тъй като подобно обезщетение се дължало към момента на прекратяването на трудовото правоотношение, а не преди това. Инвокира доводи за наличието на злоупотреба с право по отношение твърдяното от ищеца основание за прекратяване на трудовото правоотношение, тъй като последният целял да избегне налагането на дисциплинарни наказания във връзка с извършени нарушения на трудовата дисциплина, което аргументира подробно. Прави отвод за недопустимост на претенцията на ищеца да се оспори заповед № 10/02.10.2023 г., поради липсата на правен интерес. Поддържа, че претенцията по чл. 226 КТ била неоснователна, тъй като ищецът не бил претърпял неимуществени вреди, като сочи, че в случая нито не били издавани документи своевременно, нито е бил вписано невярно обстоятелство в трудовата книжка. Навежда доводи, че с оглед изложеното и предвид обстоятелството, че не е полаган труд не се дължат и претендираните трудови възнаграждения, съответно претендираните суми за мораторна лихва, както и останалите обезщетения, като сочи, че в случай, че съда счете, че някоя от претенциите е основателна прави възражение за прихващане за сумата от 2340,00 лева, представляващи обезщетение по чл. 221, ал. 2 КТ. Прави доказателствени искания за приемането на писмени доказателствени средства, както и за допускане събирането на гласни доказателствени средства чрез разпит на двама свидетели при режим на довеждане за причините довели до отправянето на предложение за прекратяване на трудовия договор, както и поведението на работника след отправянето на предложението за прекратяването на трудовия договор и неявяването на работа и т. н. Иска отхвърляне на предявените иски. Претендира разноски.

С Разпореждане от 24.01.2024 г., поставено по гр. д. № 61416/2023 г. по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав, съдът на основание чл. 130 ГПК е върна исковата молба в частта по предявените иски по чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ. Разпореждането не е било обжалвано, поради което е влязло в сила.

С оглед твърденията в исковата молба и отговора на искова молба, съдът намира следното:

СРС, 156-ти състав е бил сезиран с първоначално обективно, кумулативно съединени конститутивен иск и осъдителни иски с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, чл. 344, ал. 1, т. 3, във вр. чл. 225, ал. 1 КТ, чл. 128, т. 2 КТ, чл. 224, ал. 1 КТ, чл. 221, ал. 1 КТ, чл. 215, ал. 1 КТ и чл. 245, ал. 2, във вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.,

Неоснователен е отводът на ответника за липсата на правен интерес от претенцията по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ по отношение на заповед № 10/02.10.2023 г. Правният интерес се извежда от твърденията на страните, като в случая ищецът поддържа и с тази заповед е извършено незаконосъобразно уволнение, т. е. накърнени са негови субективни права. Дали това действително е така е въпрос по същество на правния спор, но принципно самият ответник правейки отводът си за недопустимост има противоречиво твърдение, доколкото посочената заповед съществува в правния мир, независимо от правния и ефект. При това положение, самото съществуване на заповедта в правния мир е достатъчно, за да обуслови наличието на правен интерес от обжалването ѝ. Следователно отводът за недопустимост на претенцията следва да бъде оставен без уважение.

Тежестта на доказване, тоест задължението за установяване законността на уволнението носи ответникът по настоящото дело – „Фьера“ ООД, който по силата на § 1, т. 1 КТ е работодател на ищец. А законността на дисциплинарното наказание „дисциплинарно уволнение“ се обуславя от проявлението на обстоятелствата, предвидени чл. 195 КТ, във вр. чл. 194, ал. 1 КТ, във вр. чл. 193, ал. 1 КТ и чл. 192 КТ. След установяването факта на нарушението на трудовата дисциплина, нарушителя, времето и мястото на извършване на противоправното неизпълнение на трудовите задължения, работодателят е длъжен да субсумира тези обстоятелства под диспозицията на правната норма, регламентирана в чл. 195 КТ, във вр. чл. 186 и чл. 187 КТ, вследствие на което може да упражни своето потестативно субективно право да наложи дисциплинарно наказание на виновния работник или служител.

Ищецът носи доказателствената тежест да установи, че е прекратил трудовото правоотношение на твърдяното от него основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ, за което е направил валидно волеизявление, което да е достигнало до работодателя. А ответника следва да установи пълно и главно твърденията за наличието на злоупотреба с право от страна на ищеца.

Основателността на така предявения иск за обезщетение за оставане без работа в следствие на незаконното уволнение е обусловена от основателността на иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна, като ищецът носи доказателствената тежест да установи пълно и главно, че е останал без работа за процесния период, съответно, че е работил на по-ниско платена работа, както и размерът на претенцията си, а ответникът носи доказателствената тежест да установи плащане на претендираното обезщетение.

По отношение исквете за заплащане на претендираните парични суми за трудово възнаграждение, ищецът носи доказателствената тежест да установи, че: **1)** страните са се намирали в трудово правоотношение; **2)** че ищецът е престирали работната си сила, като е положил труд на уговорената с работодателя длъжност, а при доказване на тези обстоятелства **3)** ответникът следва да докаже, че е заплатил претендираните трудови възнаграждения.

За да възникне парично вземане за заплащане на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск по чл. 224, ал. 1 КТ, следва да са проявени в обективната действителност три материални предпоставки – **1)** да е прекратено трудовото правоотношение; **2)** работникът или служителят да не е ползвал полагащия му се платен годишен отпуск за календарната година на прекратяването или за предходни години и **3)** правото на отпуск да не е погасено по давност – за отпуските, дължими след 01.08.2010 г.

Искът за заплащане на обезщетение по чл. 221, ал. 1 КТ е обусловен от доказване, че трудовото правоотношение е прекратено на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ, както и размера на брутното трудово възнаграждение, което е в тежест на ищеца, а ответника следва да установи пълно и главно, че е заплатил претендираното обезщетение.

За да възникне парично вземане за заплащане на обезщетение при командировка в обективната действителност следва да са се проявили следните материални предпоставки (юридически факти): **1)** между работника или служителя и работодателя да е налице валидно възникнало трудово правоотношение; **2)** да е налице надлежно изменение на трудовото правоотношение от работодателят, които е да командировал работника или служителя за изпълнение на трудовите задължения извън мястото на постоянната му работа; **3)** работникът или служителят да е изпълнил надлежно трудовите си задължения във връзка с командироването.

Ищецът носи доказателствената тежест да установи пълно и главно (чл. 154, ал. 1 ГПК) посочените по-горе материални предпоставки, а ответника следва да докаже, че е заплатил претендираното обезщетение.

С оглед направеното възражение за прихващане от ответника, съдът намира, че са налице процесуалните предпоставки на чл. 211, ал. 1, пр. 2 ГПК, поради което същото следва да бъде прието за разглеждане, като в случая обаче, съдът намира, че следва да предостави възможност на ответника в едномесечен срок от съобщението, с писмена молба с препис за ищеца да уточни ясно и точно срещу кое и с кое вземане, евентуално иска да бъде извършено прихващането, като в противен случай, съдът ще отмени определението си по чл. 211 ГПК. Касае се за възражение за прихващане с правно основание чл. 221, ал. 2 КТ.

Спорното материално право се обуславя от проявлението в обективната действителност на следните материални предпоставки (юридически факти): **1)** страните да са се намирали в трудово правоотношение; **2)** трудовото правоотношение да е прекратено, поради дисциплинарно уволнение, като заповедта за това следва да е влязла в сила.

Съдът счита, че следва да допусне представените към исковата молба и отговора на исковата молба писмени доказателствени средства, тъй като последните са процесуално допустими, относими и необходими, а тяхната релевантност и доказателствена стойност, съдът ще цени с акта си по същество.

Настоящият съдебен състав намира, че са основателни доказателствени искания на ищеца за допускане изслушването на заключението на ССЧЕ по поставените в исковата молба задачи, тъй като същите са допустими, относими и необходими за разрешаване на правния спор, включително с оглед разпределената между страните доказателствена тежест. В тази насока, съдът счита, че са налице предпоставки на чл. 195, ал. 1 ГПК, като следва задачите на ищеца бъдат прецизирани, като вещото лице следва да посочи по пера структурата на трудовото възнаграждение на ищеца, като изясни и какъв е размера на БТВ за последния пълен отработен месец, който предхожда месеца на прекратяването на трудовото правоотношение, като с оглед спора между страните за момента на прекратяването на трудовото възнаграждение, с оглед установените данни експертът следва да предостави заключението във варианти. А по отношение поставения въпрос за платения годишен отпуск – вещото лице следва да посочи какъв е размера (като дни) за всяка от годините, съответно за коя година колко от отпуска е ползван, като въз основа на това направи заключението си за евентуално дължим размер на обезщетението.

Неоснователно е доказателственото искане на ищеца допускането събирането на гласни доказателствени средства чрез разпит на двама свидетелите при режим на довеждане за обстоятелствата свързани с работата му при ответника, тъй като макар и искането да е направено своевременно и да не попада в обхвата на чл. 164, ал. 1, т. 1-6 ГПК посочените обстоятелства са неотнормирани към предмета на правния спор.

По отношение искането на ответника за допускането събирането на гласни доказателствени средства, съдът намира, че следва да се произнесе след като предостави възможност на страната да уточни обстоятелствата по отношение на всеки един свидетел, които иска да установява, доколкото така както е направено доказателственото искане е нередовно и не отговаря на изискванията на чл. 156, ал. 1 ГПК.

Така мотивиран, Софийският районен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОПРЕДЕЛИ:

НАСРОЧВА открито съдебно заседание по делото на **13.05.2024 г. от 11,00 ч.**, за която дата и час страните да бъдат призовани, а на ищеца да се връчи препис от отговора на исковата молба с приложенията на ответника, като съдът им указва **най-късно** до първото по делото заседание да вземат становище във връзка с дадените указания и доклада по делото, като предприемат съответните процесуални действия в тази връзка.

ПРИКАНВА СТРАНИТЕ към спогодба за уреждане окончателно на правния спор, предмет на делото!

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ отводът на ответника за недопустимост на претенцията по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, поради липса на правен интерес.

ПРИЕМА за съвместно разглеждане на основание чл. 211, ал. 1, пр. 2 ГПК възражение за прихващане, което е направено от ответника за сумата от 2340,00 лева, представляващи обезщетение по чл. 221, ал. 2 КТ.

УКАЗВА и ДАВА възможност на ответника **в едноседмичен срок** от съобщението, с писмена молба с препис за ищеца да уточни ясно и точно срещу кое и с кое вземане, евентуално иска да бъде извършено прихващането.

УКАЗВА на ответника, че при изпълнение на указанията в предоставения срок, съдът ще отмени определението си, с което е приел възражението за прихващане.

ДОПУСКА на основание чл. 146, ал. 4 ГПК всички приложени към исковата молба и отговора на исковата молба писмени доказателствени средства.

ДОПУСКА изслушването на заключението съдебно-счетоводна експертиза по задачите поставени в исковата молба от ищеца и прецизирани от съда по реда на чл. 195, ал. 1 ГПК в мотивната част на настоящото определение от съда, **при депозит 400,00 лева**, вносими от бюджета на съда.

НАЗНАЧАВА за вещо лице за вещо лице М.М., която да бъде уведомена.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ доказателственото искане на ищеца за допускане събирането на гласни доказателствени средства чрез разпит на двама свидетели при режим на довеждане за обстоятелствата свързани с работата му при ответника.

УКАЗВА и ДАВА възможност на ответника **в едноседмичен срок** от съобщението с писмена молба, с препис за ищеца да уточни на основание чл. 156, ал. 1 ГПК, доказателственото си искане за допускане събирането на гласни доказателствени средства, като ясно и точно посочи за какви обстоятелства се искат свидетелските показания, съответно всеки от свидетелите за кое или кои обстоятелства се иска.

УКАЗВА на страната, че при изпълнение на указанията в срок, съдът ще се произнесе по доказателственото искане, въз основа на данните налични по делото.

ОБЯВЯВА на страните проекто-доклад по делото, съобразно мотивната част на настоящото определение.

ИЗЯСНЯВА на ищеца, че ответникът може да поиска прекратяване на делото и присъждане на разноски или постановяване на неприсъствено решение срещу ищеца, ако той не се яви в първото заседание по делото, не е взел становище по отговора на исковата молба и не е поискал разглеждане на делото в негово отсъствие.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕПИС от настоящото определение да се връчи на страните!

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____